

TERUGKEER

Een Schotse eilandnovelle

MARCELINE DE WAARD

Inkijkexemplaar

MARCELINE DE WAARD

TERUGKEER

Een Schotse eilandnovelle

Eerste druk 2021
Copyright © Marceline de Waard
www.marcelinedewaard.nl

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslagfoto Johan Verelst
Portretfoto Kees Winkelman

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Foto's binnenwerk Marceline de Waard
Illustratie binnenwerk Mari van 't Hof
Redactie Sabine Mourits | Ambilicious
Hoofdredacteur Inanna van den Berg

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda

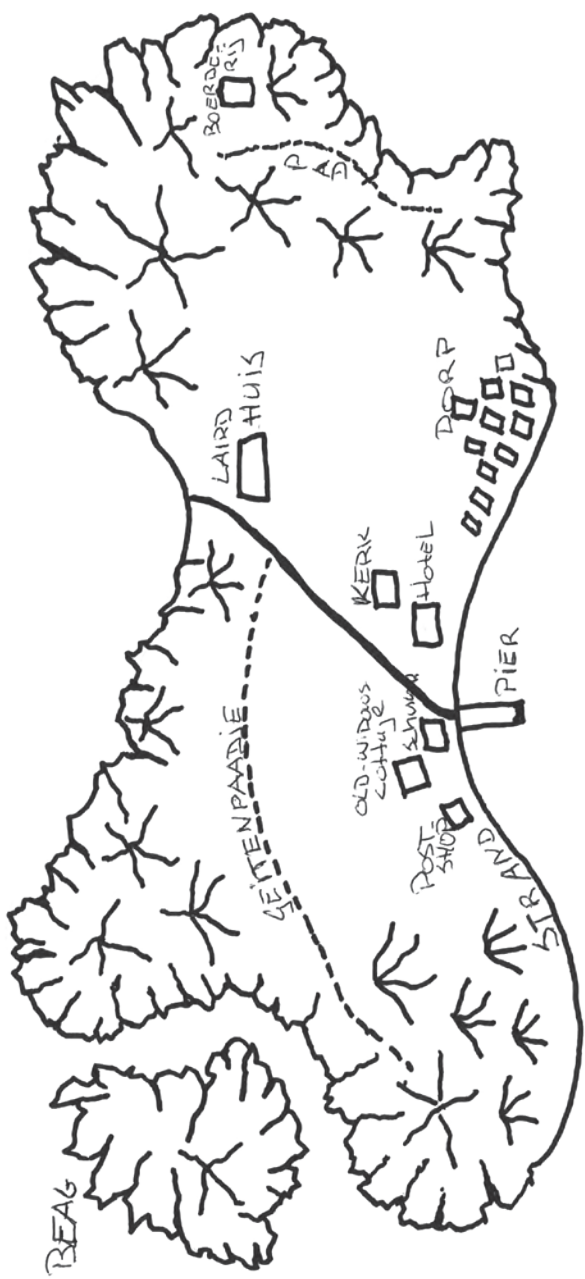
ISBN 978-94-93210-99-8 | NUR 343
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TERUGKEER

Een Schotse eilandnovelle

Ambilicious Breda | Kalmthout

OVER HET EILAND

Een van de meest bijzondere plekken waar ik ooit vakantie vierde, waren de Schotse Hebriden. Afgelegen, ruig en met een fris klimaat, zijn het eilanden waarop de moderne tijd beperkt invloed heeft. Internetverbindingen zijn slecht, vaak is er geen bereik en op een van de eilanden vertelde een eilandbewoner mij dat zij nog turfsteken omdat elektriciteit te duur is.

Ik heb eilandgehopt op de zuidelijk Hebriden: Islay, Jura, Colonsay en Mull. In andere jaren maakte ik uitstapjes naar Gigha, Ulva, Iona en Skye en ik ging terug voor een tocht over de buiten Hebriden: van Bernaray, South- en North-Uist naar Harris en Lewis.

Naast de natuur en de afgelegen ligging aan de rand van Europa is er een andere bijzonderheid die mij boeide: sommige eilanden zijn lang privébezit van een familie geweest en zijn nu het eigendom van de gemeenschap. Dat laatste vond ik een prikkelend gegeven voor een kort verhaal over een Laird die na decennialange afwezigheid terugkeert naar zijn geboorte-eiland.

Soms gaat een kort verhaal een eigen leven leiden en groeit door. Dat gebeurde met dit verhaal rond de terugkeer van de Laird. Ook het eiland zelf kreeg een eigen vorm.

Beelden en plaatsen van de verschillende eilanden die ik bezocht, groeiden uit tot een heel nieuw eiland.

De Hebridensmaragd en zijn bewoners kwamen tot leven.

1. DE VERLIEZER

‘Ik geloof mijn oren niet.’ Marianne, Dough’s secretaresse en al dertig jaar zijn rechterhand, kijkt op van haar bureau. Ze oogt alsof hij zojuist vertelde dat het water in de Amstel is veranderd in Schotse whisky.

‘De Japanners bieden een uitstekende prijs. Ik heb er vertrouwen in dat zij de zaak goed voortzetten. Ze nemen het personeel over, je positie is gegarandeerd.’

‘Wat ik bedoel is ... Dit is je leven, wat moet jij zonder het bedrijf?’

Hij weet dat ze eigenlijk bedoelt *dit is mijn leven, ons leven, wat moet ik nu?* en kijkt weg om te voorkomen dat ze in zijn ogen leest dat hij haar boodschap begreep. ‘Ik heb hier niets meer te zoeken.’

‘Wat ga je verder doen? Je bent ongeschikt om stil te zitten en nu Nellie ...’

Nellie. Door het uitspreken van haar naam gaat ze een grens over. In hem drukt pijn zijn hart samen.

‘Gaat het wel?’ In haar ogen daagt het besef dat ze dit niet had moeten zeggen.

Hij knikt en draait zich om. In de gang negeert hij de lift en opent de trappenhuisdeur. Zonder iemand tegen te komen, snelt hij de twintig trappen af. Pas op het moment dat een natte wind tegen hem aan slaat, heeft hij het gevoel weer lucht te krijgen.

Het IJ kolkt en bruist en met zijn schouders tot aan de oren opgetrokken, wandelt hij richting de binnenstad. Terug naar het huis dat inmiddels geen thuis meer is.

Bij iedere voetstap dreunt haar naam door hem heen: Nellie, Nellie, Nellie. Zijn liefde, muze en leven. Zijn alles.

Tot die zondag twee jaar geleden. Samen met Lisette, hun dochter, vertrok ze voor een stedentrip naar Rome. Ze

haalden Rotterdam Airport geeneens. Frontaal, in één klap. Ze zouden niet hebben geleden. Hij hoopt dat de agenten daar gelijk in hadden. Het is dat de dronken onverlaat in het ziekenhuis overleed, anders had hij daar eigenhandig voor gezorgd. Hij wenst dat de lul zijn laatste uren wél flink heeft geleden.

's Avonds haalt hij de doos vol herinneringen aan hun leven samen uit de berging. Destijds borg hij hem diep weg, net of hij zo ook het gemis kon wegstoppen. Haar juwelendoosjes legt hij opzij en hij pakt de fotomapjes eruit. *Later, wanneer we oud en grijs zijn plakken we ze in.* Hij hoort het haar nog zeggen.

Het gemis werkt zich als een prop omhoog. Op de tast vindt hij het glas naast zich en met een flinke slok whisky slikt hij het lege gevoel weg.

Hij schudt de inhoud van de mapjes op tafel. Willekeurig vist hij er een foto tussenuit, hijzelf tijdens een vakantie. Wat een haar en wat was hij slank. Hij legt hem weg op de stapel niet-interessant.

De uren daarna dwaalt hij door lang vergeten vakanties, familiefeesten en zakelijke recepties. Hij sorteert ze in stapeltjes 'bewaren' en 'weggooien'.

Zijn adem stokt bij hun trouwfoto's en de babyfoto's van Lisette. Hun enig kind, zijn prinses en de opvolger van het bedrijf.

De trip met haar moeder was bedoeld om de overgang van haar studentenleven naar haar start in de zaak te markeren. Waarom weigerde hij ze weg te brengen? Inmiddels is hij vergeten wat er zo belangrijk was, de overtuiging dat hij de dronkenlap had weten te ontwijken zit daarentegen diep in hem verankerd.

De laatste foto's die hij pakt zijn verkleurde oude kiekjes. Het duurt even tot hij zichzelf herkent in de blaag met een arm om een mooi blond meisje. Nellie, met achter haar de

Big Ben. Hij is vergeten dat de foto werd genomen en door wie. De gebeurtenis herinnert hij zich wel, het was vlak na hun eerste ontmoeting.

De wereld kleurde geel, oranje en roze en verdrong de aardse eilandkleuren van zijn jeugd. Hij was net afgestudeerd en zonder een moment te aarzelen, volgde hij haar berooid naar Nederland. Blindelings grijpt hij het glas naast zich. Leeg.

Nadat hij zichzelf nogmaals van een whisky heeft voorzien, pakt hij het briefje dat sinds een week op de hoek van de eettafel ligt. Slechts één dun velletje, toch voelt het loodzwaar. Zonder er opnieuw op te kijken, ziet hij de woorden voor zich:

Het is tijd om thuis te komen.

De eilanders rekenen op de volgende Mac.

Athair